

Çocuk

– SEVDAZAN® · 08 Mayıs 2011

ÇOCUK

Bizden çok şey bekliyor onlar!

Çünkü bizlere birçok şey vermeye talip olarak geldiler.

Hayatın devamlılığını sağlamak için geldiler.

Yarınların emanetçisi ve sahibi çocuklar!

Bir ana için çocuğun kıymeti anlatılamaz. Oysa çocuk sadece anasının gözünde değil toplumun gözünde çok önemlidir. Çünkü o sırtımızda ki yükü omuzlanıp yarınlara taşıyacak. Peki, çocuk böyle mühim ve kıymetliyken bizler onlara ne veriyoruz. O taze bir fidan; ne aşılırsak o meyveyi sunacak bize. Biz ne aşıyoruz, sizce çocuklarımızı yarınlara geleceğe nasıl hazırlıyoruz.

İlk eğitimini aileden alsa da, ailesi ona sürekli iyiliği doğruluğu anlatıp öğütlesse de bu yeterli mi sizce? Konuşmaya ve yürümeye başladığında evden dışarı açılacak, sadece evde gördüklerine değil etrafında olup biten her şeye tanık olacak. Ki iş sokağa gelene kadar asıl düşman evlerimizin başköşesinde.

Televizyon! Yarınları kirleten televizyon! Aşk, yasak ilişkiler, hırsızlık, mafyacılık ve bunların heveslendiren yanları. Robin Hood'culuk oynayan mafya amcalar. Kurtarıcı deli yürekler, silah, adam kaçırma. Aşkın sanki sadece cinselliğe dayalı olduğuna işaret eden çakma romanlar. Bunlar öyle süsleniriliyor ki. Bir erkek çocuğu daha küçük yaşta silahlara meraklı oluyor. Birde Behlül'ümüz var, sözde memnu bir aşkın temsilcisi, genç kızların gözdesi. Kaç tane eğitici öğretici yayın var söyleyin Allah aşkına... Tek kanallı dönemde Susam Sokağı adlı bir program vardı. Çocuklara iyi ya da kötü kavramını gösterirdi. Şimdi çizgi filmlerin de rengi değişti. Oysa çocuk öyle beyaz ki hemen toz alıyor.

Zedelenmiş aile ilişkileri yüzünden sokaklara düşen binlerce zavallı. Yâda aile baskısıyla zorbaca dilendirilen, selpak sattırılan köşe başı çocukları. Fatih Sultan Mehmet tahta geçtiğinde sadece on dört yaşındaydı ve bir devleti yönetmekle mükellefti. Oysa şimdi on dört yaş çocukları devleti bilmiyor ki. Peki, kabahat onların mı? Hadi oğlum amcaya pipini göster diyerek erkek olmanın sadece cinsellikle sınırlı olduğunu göstereceğimiz bir çocuk, ya da küfür ettikçe kahkaha attığımız. İslah evlerinde yatan çocukların gelişimi ve aldığı eğitim ne kadar doğru. Yâda suç işleyip İslah evine giren bir çocuk için tek kabahatli kendisi mi? Eline mantar tabancası verip sokağa saldırdığımız bir çocuğun yarın kendisini korumak bahanesiyle silah taşımayacağına kim garanti verebilir. Aşk meşk dizileriyle büyüyen bir kız çocuğunun on yedisine geldiğinde sevgilim dediği delikanlıya kaçmasına kim mani olabilir. Çocuk öyle evrensel bir konudur ki onu ele aldığımız da her şey giriyor konunun içine.

Bizden çok şey bekliyor onlar! Artık birçok teknik imkâna sahip olduğumuz halde hala tam oturamamış bir eğitim sistemimiz var. Okul öncesi eğitimin önemi ve gerekliliğini dahi yeni yeni anlıyoruz. Oysa doksan yıl evvel, Cumhuriyet kurulurken Mustafa Kemal önce Çocuk demişti. Polise taş atan o minik

eller kalem tuttuğunda kim bilir ne cevherler çıkacak ortaya.

Yalnızca ana-baba olmak için çocuk sahibi olmak! Elbette bu yüce bir mevkii ve dünya da yaşanabilecek en güzel lezzetlerden birisi. Lakin çocuk sahibi olmak değil mühim olan; mühim olan o çocuğu yetiştirmek. Ona doğruyu iyiyi öğretmek. Yoksa çoğalmak eylemi canlıların tümünde var. Yarınların emanetçisi ve sahibi olan çocuklar için! Onlara temiz bir gelecek sağlamak için sadece anne ve babaya değil, hepimize vazife düşüyor. Haydi, o zaman hep birlikte el ele.

Mutlu yarınlar için akılcı bugünlere.

08 Temmuz 2010

Mustafa Çelebi ÇETİNKAYA